

Joan, per què no t'alegres?

Joan Colomer i Soler, "Joan de la Sala", Vilobí d'Onyar

1. I a la nit de Sant Jo - an n'és u - na nit molt a - le - gra, s'a - le -
gren els cris - ti - ans, tam-bé els mo - ros demo-re - ri - a. "I cum
és que tu Jo - an (...) no t'hi a - le - gris?" "Cum m'hi a

5

gren els cris - ti - ans tam-bé els mo - ros de mo - re - ri - a. 2. S'a - le -
és que tu Jo - an (...) no t'hi a - le - gris?" 3. "I cum
le - gra - ri - a io; m'han ca - sa - da l'a - mor me va".

L'han casada lluny d'aquí perquè el(s) meus ulls no la vegin.
L'han casada a Sant Martí, que per mi n'és un *desterro*.
I el dia que es va casar, pel meu carrer passava ella;
i ella me'n diu: -Adéu, Joan, io li'n dic: -Adéu, donzella.
I ella se'n posa a plorar, io plorava molt més que ella;
de tristor en plorava io, d'alegria en plorava ella.
Lo que a me aconsol(e) a mi, són dos prendes que en tinc d'ella:
si li'n guardo un mocador brodat amb seda vermella,
al mig n'hi ha un campanar i a cada punta una estrella.
Bon amor, adéu, adéu! I amb salut ens tornem veure!
Que ens tornéssim veure amb salut, io fadrí i tu donzella.